

(המשך מעמוד 11)

הנוכחים נהגה אדם, שנאבק על חייו בתוך זרמי הנהר הגועשים. הגרמנים הרבים שהתקבצו, עמדו סריראונים, ואיש לא העז לזנק לתוך הזרם הסוער והסוכך, על מנת לחלץ את האיש הטובע לנגד עיניהם. ירדן, גבר חסון ותמיר, שראה אף הוא את המחזה, זנק לתוך מימי הנהר וחש אל הטובע, אותו רגע כבר הספיק הטובע להיעלם מתחת לפני המים. ירדן צלל בעקבותיו, ובכאמצים רבים חלץ את האיש כבד-הגוף, אשר ממדי גופו עלו פי שניים על ממדי גופו שלו.

לאחר מאבק מייגע הצליח ירדן לגרור את הגרמני, ורנר גולן, אל שפת-הנהר, כשהטובע כבר מחוסר-הכרה. אותה שעה הקיפוהו מאות הנוכחים, העטירו עליו דברי שבח והלל.

אולם ירדן לא שעה לכך. הוא דרש שיר ייקו מיד אמבולנס, והוא עצמו גהר על האיש והשתדל להחזירו להכרתו עלידי הנשמה מלאכותית מפה לפה. האיש ניצל. **תחביביו של המינגווי.** למחרת הפך יעקב ירדן גבור העיר המבורג. אך הגרמני גם הרבו לדבר על עברו. כי הגרמני חניך עלית-הנוער, הוא אחר מניצולי ה' שואה.

את הקאריירה הימית שלו החל עוד ב' גיל צעיר כנער-ספיון. בין הפלגה להפלגה נוהג ירדן להקדיש את זמנו לתחביבים האהובים עליו - ציוד, דיג תתימי וציור. בדרך כלל נוהג הוא להתבודד, ו' אהבתו הגדולה היא האזנה למוסיקה מכסי קאנית שתקליטה ממלאים את חדרו ה' בנהמי בחיפה. חבריו נוהגים לכתותו בשם "המינגווי", כסברם שיש זהות באורח חייהם של השניים.

אך גם המינגווי לא העלה על דעתו שישראלי מניצולי השואה יסכן את חייו כדי להציל חי גרמני.

משפט פיצוי על בעיטה

כיצד להשיג מהסוכנות דירה במהירות המכסימאלית? יחיאל אברהם (28) מאש-דודים מצא לבעייה זו פתרון מכאיב אך יעיל ביותר.

יחיאל הרחק נהג לארח בדירתו הקטנה עולים חדשים שהגיעו ארצה ועדיין לא קיבלו דירה. לפני שבועה חודשים עברו קרוביו מצפת לאשדודים, בה היה מחסור בידים עובדות ובדירות ריקות. יחיאל איר-חם בינתיים בדירתו, מאחר שפקידו ה' סוכנות הבטיחו לסדר את העניין תוך שבוע. על כל יום מובטח חיכו הקרובים חודש ימים. בינתיים התקרב מועד נישואיו המתוכננים של הרחק הנדיב והוא רצה לפנות את קרוביו מן הדירה.

גדר פרצה. יחיאל נסע למשרדי ה' סוכנות בתל-אביב, נכנס לפקיד האחראי. לא היו כסאות ויחיאל המתין דקות ארוכות עמומה, עד שהפקיד הואיל לקבלו. הפקידה הצעורה מיהרה ללחוש לפקיד: "זה העניין של אשדוד!" הפקיד סגר מיד את התיק שבדיו ופסק: "אשדוד? שם אין שום סיכוי לקבל דירה". יחיאל המעובצן מההמתנה הממושכת, הרים את קולו וידו, הפך תוך כדי כך את קופסת החותמת שהיתה מונחת על שולחן הפקידה. הסדרן הגברתן מחלוף לוי הוועק מיד, וכאחר שידו האחת היתה בגבס הרים את רגלו, כיוונה בדיקנות לבטנו של יחיאל והשיב אתו על הרצפה. אחר כך כבר נמצא כסא ומחלוף הושיב עליו את יחיאל, כשהוא לוחש באוזנו: "עכשיו אתה יכול להיות בשקט. העניין יסודר במשך יומיים".

כעבור שלושה ימים קיבלה משפחת ה' קרובים את הדירה המבטחת, אך בינתיים הואשם יחיאל אברהם בהתפרעות והועמד לדין.

לאחר שפרקליט הנאשם, עורך דין אבר'הם פישמן, סירב לשופט את הפרטים, קבע השופט: "אני חושב שהנאשם בצדק יצא מגדרו והיה צריך שפקידו הסוכנות, המטש לים באנשים חיים ועמוסי-דאגות יתנהגו בהתאם לזה".

שכר השגת הדירה ליחיאל אברהם: קנס של לירה אחת על התפרעות.

דרכי אדם גניבה בחרוזים

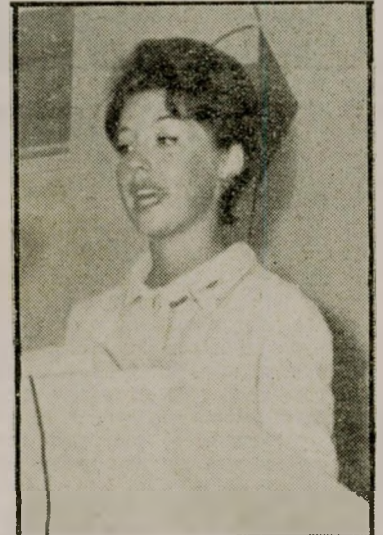
תפיסת גנב בתל-אביב היא מאורע שיגי רתי, שאינו זוכה לתשומת-לב רבה. אולם

כאשר תופסים גנב בכפר האמנים עין-הוד, זהו מאורע היסטורי. להפתעת הכל התרחש הדבר לפני שבוע. זה למעלה משנה מרגישים תושבי כפר האמנים כי חפצים מסויימים, לא גדולים במיוחד - דברים קטנים כמו שעונים, יהלומים וכיוצא בזה - נעלמים מתוך דירותיהם. עבר קצת זמן, עד שהגיעו ל' מסקנה שהחפצים הקטנים אינם נעלמים מעצמם, אלא שגנב מסויים לוקח אותם.

מי הוא אותו גנב? זאת אי-אפשר היה לגלות. אבל היה ברור שהיא אינו אדם אינטליגנטי, שכן מלגות לא היה גונב בכלל. היו כמה ציירים שדווקא השתגעו ושיגבו מהם תמונות, ואף שמו את יציר'רותיהם בפתח ביתם - אולם איש לא לקח אותם.

שדושה במכונית. יום אחד לפני שבוע עמדה אביבה ממבוש, אשתו של איציה, מוכתר עין-הוד, וראתה בחור זר עם תיק שחור יוצא מפתח אחד ה' בתים. מיד נטלה משקפת ועקבה אחריו, עד שראתה אותו נעלם בפרדסים שעל ה' כביש הראשי לחיפה.

אותו זמן היה איציה ממבוש עסוק ביצירת כתי-הקריקה שלו, בהשראתם של שני ידידיו הנוודים, הוא הם דן בן

קוסמטיקאית מילר באתונה

אמץ וחיים חפר. כשהפסיקה אביבה את מלאכתו הודיעה לו: "תפסנו את הגנב!" ידעו כולם מה עליהם לעשות. איציה לבש את חליפת השבת שלו, נטל בידו רובה ציד'ביתליגאלי, ובמכוניתו של חיים יצאו השלושה לרדוף אחרי הגנב.

הם מצאו אותו עומד ליד תחנת אוטו'בוס, בכביש הראשי לחיפה. דן העלה על פניו הכעס מתוך משלי ערב, איציה כיון את רובה הציד אל האיש, וחפר בקיש ממנו לפתוח את התיק השחור שלו. בסנים היו שתי חציאות.

מיד החלה חקירתו שתי-דובר, בשיטות הידועות של פרי מייסון ואגאטה כריסטי, שבסופה סיבר הנחקר את שלושת חוקריו לגמרי.

הסתבר להם רק שזהו ערבי מכפר תמרה. הוא נפגע ונרא כשביקשו ממנו תעו'דת-זהות. אולם כאשר הסבירו לו ש' המדובר הוא רק בחיפוש אחר גנב, נרגע האיש לגמרי.

"אם זה נוגע לגניבה, זה משהו אחר!" הוא חשב כנראה שרודפים אותו כמיעוט לאומי.

המקלחת הגניבה. לקחו את האיש והביאו אותו לעין-הוד. האדם הראשון ש' פגשו בדרכם זיהה מיד את החציאות של אשתו. אחריהם התברר לו שהגנב לובש גם את חולצתו. הסתבר שהאיש נכנס לבית, התקלח, התגלה, אכל שוקולד, מצא עפרון'והחליט לנסות אם הוא כותב - על אחת התמונות על הקיר.

ראתה אביבה על הדרך / אדם לבוש שחור / ובידו תיק של עור... עכשיו טוענת המשטרה שהצליחה לגלות כנופיה שלימה של גנבים.

יופי שאמנו המריבה

הקאריירה הקוסמטית של מי זוהר הת' חילה על פניה של קליאופטרה. השנה גילה את הסוד מחדש ד"ר פטר וידה, חוקר הנגב ומנהל בית-הספר ללבושנים בבאר'שבע. הוא התחיל לייצר מוצרים ביו-קוס'מטיים, מתומרים המופקים ממעיינות מי' זוהר ועין-בוקק על חוף ים המלח.

היועצת המקצועית שלו, הקוסמטיקאית החיפאית יהודית מילר (25), ניסתה את התגלית על שפני-ספיון - לקוחותיה. התוצ'אות השביעיות רצון. המוצר הראשון שהכין ד"ר וידה במעבדתו היה שאמפו לשיער. שפופרות השאמפו הראשונות נשלחו לגי'שה המדינה ורעיו, לראש הממשלה ולשרת החוץ, לשר הפיתוח ולשר המסחר והתע'שיה, בעל הפדחת המבריקה.

זמן קצר לאחר מכן זרמו לד"ר וידה מכתבי התודה וההתפעלות מלשכות הנושא, ראש הממשלה והשרים. השאמפו מצא חן'משרד הפיתוח אף אישר הלוואה של 120 אלף ל"י להקמת מיפעל לייצור מוצרים קוסמטיים על שפת ים המלח, בראשותו של וידה.

מה אמר הפרופסור? חוקר הטבע החליט להציג את התגלית בקונגרס הבינ'לאומי לקוסמטיקה, שנערך לפני כחודש באתונה. הוא בחר ביהודית מילר לייצג את ההמצאה הקוסמטולוגית בקונגרס. היא לקחה איתה את מכתבי ההערכה של השרים ולפני נסיעתה אף מסרה לעתונות כי יש בידה מכתב הערכה של פרופסור אריה דוסטרובסקי, מנהל המחלקה למח'לות עור בהדסה ירושלים: "אני משוכנע שטיב ואיכות מוצריך ינחלו הצלחה רבה. סימתי את נסיונותי בתכשיר החדש אצל 25 מחוליו וקבעתי שהחוצאות טובות ועולות בהצלחתן על כל תרופה אחרת. במקרים אחרים היתה תוצאה כעבור 24 שעות..."

כעבור שלושה ימים פירסם פרופסור דוסטרובסקי הלחשה: "אינני מכיר את הגברת מילר. לא אני ולא מישהו ממחלקת עור של בית החולים האוניברסיטאי לא ניסונו את התכשיר הזה. אין אני יודעים שום דבר על פעולות התכשיר".

יהודית הנאה נטעה בינתיים לקונגרס, בישרה לעולם על המיפנה בתולדות הקוס'מטולוגיה, כשמאחוריה תלוי דגל ישראל ולפניה יושב קונסול ישראל.

היא לא ידעה כי בהעדרה מן הארץ חלה התפתחות מעניינת: ד"ר וידה הודיע שתלה טעות, ושפרופסור דוסטרובסקי לא בדק כלל את השאמפו שהוא שלח אליו. נשאלה השאלה, אם כן, מי חיבר את "חדת'הדעת" שצוטטה בפי יהודית מילר?

בעלה של יהודית, שהוא גם מנהל ה' עסקים שלה, הכריז: "דוסטרובסקי בדק את השאמפו. הוא אפילו הודיע שהצליח שלו 98% ובשביל תינוקות כדאי להוסיף 2% לנלוין. ד"ר וידה ידע זאת. יהודית תחזור ארצה השבוע ותוכיח את האמת".

ואילו הפרופסור דוסטרובסקי, כאשר נשאל על כל העניין, תמה: "דוקטור וידה? מי זה?"

מכל החיכוחים עלה ריח שהזכיר יותר את החומר הגפרייתי הגולמי של מעיינות זוהר, מאשר את המוצר המעודן ששימש את קליאופטרה.

פרשת סהר תפקד המפקח

מה תפקידו הרשמי של המפקח הכללי של משטרת ישראל? השבוע ניתנה על כך תשובה רשמית: תפקיד המפקח הוא:

- לשקר בשבועה בבית המשפט,
- לעזור לבנו של ראש-הממשלה להיות לך מצרה, עלידי ביצוע עבירה פלילית.

האיש שאישר זאת רשמית לא היה אלא פרקליט המדינה.

הדבר קרה כאשר נתגלה כי משטרת יש' ראל נתנה למיליונר יחוקאל סהר סכום של (המשך בעמוד 19)

• מכתב לדוגמה מאת שר הבריאות, ישראל ברוזי: "אני ממחר להעביר לך תודתי זו בסרם השתמשי בתוצרתך..."